

אזכרו של הררי דב ג"א

הררי דב

ג"א

אספרים על הררי דב ז"ל

על מות מקצנו הראשון

סגן אלוף דב הררי ז"ל

כל חייל בגדוד, זועזע כאשר פקדה אותו הידיעה, באותו יום מר ובמהר של אסון מעגן; כי מפקדו הראשון, סגן-אלוף דב הררי הוא בין הנספים.

זה עתה שלמו ימי השלושים, ועודנו המומים מה- זועזע אשר עבר עלינו. קשה עדיין לצייר קוים לדמותו של דב, כי אין אנו יכולים עוד להסתגל לרעיון כי דב איננו ולא נראנו יותר.

אספרים על הררי דב ז"ל

מסביב למדורה במסיבת ליל שבת, ודב ספר על פרשת צניהתו לרומניה המבואצת במלחמת העולם השנייה. במלים כה פשוטות, נאמנות וחודרות אל הלב, אין הוא משווה לעצמו דמות של גבור. הדמות העולה לפניך, היא דמות של נער עברי רגיל, אחד מיני רבים אשר מצא עוז בנפשו למלא את חובתו לעמו בעת צרה.

דב הכיר היטב את אנשיו ואת הלך נפשם. ידיעתו זו חרגה מעבר לתחום כושרם הצבאי ויכולת הלחימה שלהם. היא הקיפה את בעיותיהם האישיות, את דאגותיהם וצרותיהם, כגדולות כקטנות. כל פקודיו, החל ממפקדי הפלוגות ועד אחרון הטוראים ידעו: מכתב או תלונה אשר נשלחו לדב, יזכו לעיון ולתשובה. יתשובה היתה תמיד שקולה, אמיתית וכנה.

בכל פרשת חייו הקצרה והסוערת, בכל תפקידיו אשר מלא בנאמנות, הן בחייו האזרחיים, והן כאיש צבא מבחינים אנו בשלמות אופיו ואישיותו. איש הספר והמחשבה, איש הנמוסים העדין והרבות השיחה בין אדם לרעהו, איש הקשת והשלח.

נפל מפקד, ידיר ואדם למופת בנצור את זכרו בלבנו לעד.

א.מ.

אולם המציאות מרה, מרה כשואל, דב איננו. דב, אמיץ-הלב, אשר עבר סכנות מדובות, אשר התנדב למשימות מסוכנות ויצא מהן בשלום, הוכרע על-ידי הגורל העיוור והאכזרי, בשבתו לתומו על כמת העצרת לזכר חברו הצנחן.

כדב, נתמזגו יחד כמה סגולות אנושיות, יקרות ונדירות, אשר נשתקפו באישיותו המקסימה — והן אשר יצרו בנו את האימון ללא גבול ביותר שפוטי וכהגיון החלטותיו.

ראינו בו את הקפדן המובהק מזה, ואיש השיחה העליו מזה. דב ידע לתכנן מבצע לכל פרטיו ודקדוקיו ללא שמץ של שררה, ללא רבב של שלטון. היתה בו יכולת מופלאה להפעיל את אנשיו, אשר מלאו את תפקידם באהבה ובמסירות. דומני, כי אילו ניתן בזמנו לחיילי הגדוד לבחור להם מפקד כאוות נפשם, היו בוחרים ללא צל של ספק כדב כמפקדם.

זכורני, חדש האימונים הראשון של הגדוד בבית-נבאללה, סגל המפקדים של הגדוד, הסב יחד עם דב

לדמות המפקד והידיד

שהשיגת ידו, גם אם היה זה קשור במאמצים רבים.
על כן אהבוהו פקודיו והיו מוכנים למלא כל הוראה
אשר נתן בכנות מלאה.

מובטחני שזכרו ישאר חרות עמוק בלב כל חיילי
הגדוד.

אמנון

בנוטלי את העט להעלות זכרונות וקווים לדמותו של
סגן-אלוף דב הררי ז"ל, הנני רואה אותו כאילו עודנו
חי. קשה לתאר כי אותו איש שהיה מפקד, חבר ורע
איננו אתנו עוד. כי כולו היה תוסס חיים ואוהב רעות.

בכוח אישיותו החזיק את הגדוד כולו, החל
מהטוראי הראשון וכלה באחרון המפקדים, בכוננות
לפעול למען הענין המשותף, דהיינו: הגדוד וצ.ה.ל. לא
על-ידי פקודות בלבד, כי אם על-ידי שכנוע והבהרת
המטרה — רתם כל איש שהיה במחיצתו לנכינות
ולמאמץ.

תמיד דאג לכל פרט, התענין בכל חייל, במצבו
המשפחתי והכלכלי ובמצב בריאותו. הוא יעץ לפקודיו
את כוון השתלמותם, והיה נכון לעזור להם עד כמה

על האדם שזכרו ישאר בלבנו לעד

שנות עבודה ושרות שנתן לעם ולארץ.
ואינני חושב שיש מה להוסיף; אם שורות אלו
לא בטאו את הכאב והצער שמרגיש אחד ממאות
מעריציו של דב, חוששני שלא אדע לבטאם באמצעים
דלים כליכך של גיר לבן ועפרון בלבד.

אליעזר

לכתוב על דב, אין זו מלאכה קלה.

כולנו זוכרים אותו, כולנו יודעים אינו אישיות
נפלאה שפעק ממנו. אין אחד מבין מכריו ומיודעיו שלא
גדהם בהלקחו מאתנו, 'הכאב' — משותף לכולנו. מה
ביתן לומר עוד, בלי לדוש בנדוש?

אין לי אלא לומר — זכרו של דב לא ישכח. יזכרו
אותו אתם המעטים שישבו אתו על המדוכה בהכנת
הקיום הראשוניים לפיהם הוקם הגדוד, יזכרו אתו אלה,
הרבים יותר שעשו אתו בבית-נבאללה בתקופת האימוץ
נים הראשונה, יזכרו אותו אלה שעשו אתו את המסע
רבי-התמורות מבית-גוברין ועד לגלגולי התמרון בשלבינו
הסופיים, ויזכרו אותו כל אלה — הרבים, הרבים מאד,
שהכירוהו לאחר שעבר מהגדוד לתפקידים אחרים,
והאחרים שידעו את דב לפני היות הגדוד, וכל אותם

„ראה, דוב נתייתם בן ארבע וגם עמוס מתייתם בגיל זה...“ היה זה המשפט היחיד שיצא מפיה של האם השכולה דקות מספר לפני שהובא ארונו של דוב מתל-השומר לחצר בית החולים שבמגרש הרוסים בירושלים. יותר מזה לא הוסיפה. מכאן ואילך נתמשכה דומיה כבדה, רווית צער, יגון... וזכרונות.

„מילדותי כמעט ולא נשתייר דבר בזכרוני. אף את אבי כמעט שאיני זוכר. הדבר היחיד שקשור לאבי ונשתמר בי הוא יום מותו. לפתע ראיתי בחוץ מיטה שחורה, שאלתי לשם מה העמידוה, ולא ענו לי. שכבתי עליה, על מיטה שחורה זו, וחיבקתיה בכל גופי. בכוח ניתקו אותי ממנה, וזה הכל...“

... „נדמה לי, שאבי הוריש לי ירושה רבה. הוא היה ראש הציונים בעיירתנו ומורה בבית-הספר העברי. מספרים אשר נותרו אחריה, ניתן לי להבין משהו, וזאת רק שנים אחדות לאחר מותו כשידעתי קרוא עברית. על ספרים רבים שהקדישם לאמי, לפני נישואיהם, ישנן כתובות שנחרתו עמוק בלבי כסמל לאהבה פנה ויפה. על תמונת רות המואביה כתוב שם לאמור: „אל אשר תלכי אלך ובאשר תליני אליך...“ כשנתגלה לי פירוש הדברים החמים האלה — נתמלא לבי רוח ואהבה...“

אספרים על הררי דב ז"ל

... „בת 33 שנה היתה אמי במות אבי עליה. מאז היא נרתמה בעול הפרנסה הכבד של הבית. היא עבדה עבודת פרך, שאין כלל תיאור לה. במשך כל היום היתה עסוקה בתור רופאת שיניים ובלילה הכינה גם את עבודת הטכנאי. אני מרכין ראשי בפני גבורה זו שבאשה. היא ישנה ביממה כ־3–4 שעות, ודבר זה נמשך שנים רבות רבות מאד. מפליא מאין בא לה כוחה ובכלל מניין כוחות כאלה לאשה?“

שני המוטיבים הללו: מכת גורל אכזרית שהכריתה ממנו ומאחותו הבוגרת את האב המשכיל והאהוב, והדוגמה האישית של אשה ואם הנרתמת בעול החיים וסוחבת במלוא האחריות בתפקיד שהוטל עליה — הטביעו את חותמם על אישיותו של דוב. אלה הם המקורות מהם ינק את אהבת האדם שבו, ההשתתפות הכנה בצערו ואסונו של הזולת, והאחריות לכל תפקיד שהוטל עליו.

דוב נולד בשלהי מלחמת העולם הראשונה, באחד בינואר 1917, בעיירה קטנה, בייראמצ'ה, בבסרביה, בבית קטן מכוסה גגון של פח וסביבו חצר גדולה. בבית זה התגוררו אביו מאיר, אמו ציפורה ואחותו הבוגרת ממנו שושנה.

אספרים על הררי דב ז"ל

אביו שעסק במסחר והורה עברית בגימנסיה של הקהילה היהודית. היה ציוני נלהב ונמנה עם הצירים הבולטים בכינוסים האזוריים של ההסתדרות הציונית. הבית היה רווי תרבות עברית, אהבת ציון וכמיהה לארץ. בהיות דוב בן ארבע נפטר עליו אביו, המשפחה נתיתמה וכל עול הפרנסה וגידול הילדים הוטל על האם. על אף היותו ילד תוסס ומלא חיים, היה עם זאת ממושמע ונוח לקבלת הוראה.

בהיותו בן שלוש הפתיע רבים בכושר קליטתו ובזכרונו החריף. שירים ברוסית שלמד מאמו, היה מדקלמם באופן חפשי ובכוח ביטוי להפליא. התכונה שהיתה כה אופיינית לדוב, לא להטיל אשמה בזולת ולא לקבול על אחרים כי אם קודם כל לראות בראש וראשונה את חלקו הוא במעשה, אם הוא טוב או רע — תכונה זו התגבשה בו עוד מילדותו. האם מספרת כיצד בבוקרו של קיץ השתובב הפעוט בחצר וניסה למשוך בזנבו של סוס, עד שזה בעט בשפתו העליונה והשאיר לו צלקת שלא נמחתה. הילד, שהודעוה קימעה ופיו זב דם, הוסיף לפסוע, אף כי בקושי, לעבר הבית. האם שהבחינה בכך, כמעט והתעלפה. והנה לא עברו ימים רבים ואירע מקרה שני. האם ביקשה להעביר קערת מים חמים מהחצר לבית. היא לא השגיחה בפעוט

אספרים על הררי דב ז"ל

ושפכה עליו את המים. הילד שנכווה קשה וסבל מכאובים גדולים, לא שכח להטיף לאם מוסר באומרו: „כאשר הסוס בעט בי — זעקת, וכאשר את גורמת לי כאב — הנך שותקת“...

הרצון העז ללימודים, שברבות הימים הפך אצלו לתשוקה שלא ידעה גבול, ניכר בו בהיותו בגיל רך. כאשר אחותו החלה ללמוד לא חדל דוב בן החמש מלהפציר ולבקש, כי יאפשרו לו ללמוד כמוה. לפי עצת מורה, נעתרו לו ושלחוהו לבית הספר כתלמיד שלא מהמנין. ברם, הילד נקלט מהר בכיתה, קלט הכל ולא עברו ימים רבים והוא נמנה עם המתקדמים והמצטיינים שבחבורה. בחזרו הביתה מביה"ס קיבל שיעורים פרטיים בעברית.

שנות ילדותו בבייראמצ'ה עברו עליו ללא שמחת חיים וללא חמימות של חברת ילדים. לילדי הגויים לא נטה ואף עם ילדים יהודיים לא התחבר. אהב להשתובב, אך יותר מזה להתבודד. היה מקרה וילדים נוצרים הכוהו ודרושה היתה התערבותו של המנהל כדי למנוע פגיעות נוספות בו מצדם. מאז שמר להם טינה עזה בלב.

אספרים על הררי דב ז"ל

מעולם לא היה זקוק להשגחה ולדרבון בהכנת השיעורים ובקריאת ספרים. מקטנותו ידע את האחריות למעשיו וידע לטפח את הרצון העצמי שבו. הלימוד לא היה קשה עליו ולא היה זקוק למאמצים מיוחדים כדי לקנות לו ידיעות.

מורתו הנוצריה שמאד העריכה אותו, אמרה לא אחת לאם, כי יהיה זה פשע לא לאפשר לילד זה בכל מצב שיהיה את המשכת לימודיו. בהיותו בן עשר החליף את מקום מגוריו, נטש את בית אמו ועבר לאקרמן, שם התגורר בבית דודו ולמד בגימנסיה „תרבות“. קיבל סטיפנדיה והצטיין בכל שנות לימודיו. ואם כי לא נזקק לאמצעים לכיסוי הוצאותיו, לא ויתר על האפשרות לעמוד ברשות עצמו ולו גם באופן חלקי. דוב הקדיש חלק מזמנו למתן שיעורים. תלמידיו היו על פי רוב מבוגרים ממנו, אך שמו של המורה הצעיר הלך לפניו.

ארבע שנות ניתוק מבית אמו פיתחו בו את הסגולה והכושר לעמוד ברשות עצמו ולהיות אחראי לכל מעשיו. בהיותו בן 15 היה כבר כמעט איש במלוא מובן המלה.

אספרים על הדרי דב ז"ל

ערישתו החלוצית היתה „גורדוניה“, אליה הצטרף בהיותו תלמיד באקרמן. מראשית צעדיו התנועתיים לא הסתפק בחברות בלבד. בלט בפעילות ובנשיאה בעול של תפקידים ומצוות, וכל זאת על אף היותו הצעיר בחבורה. והגיע היום הגדול לו ציפה משחר ילדותו. האם באה לאקרמן ובישרה לו על העליה לארץ וכי הכל כבר הוכן לדרך. שמחת הנער עברה על גדותיה. באפריל 1932 עלה דוב, יחד עם אמו ואחותו, ארצה. בנפשו הצעירה נספג הרבה מהכמיהה לחופש ולהתעוררות לאומית שפעמו בבני משפחתו. אבי האם, גבריאל וולמן, ציוני נלהב, היה בין ראשי ההגנה בפייראמצ'ה ומצא את מותו באוקטובר 1905 בהגנתו על יהודי המקום בפני פורעים. אחי אמו, פנחס, מעולי האניה „רוסלאן“ ב־1919, היה בין מיסדי רמת רחל ומקרבנות ההגנה במאורעות תרפ"ט. ציפורה, אשת פנחס, נהרגה ברמת רחל במלחמת השחרור ב־1948.

העליה היתה בשביל דוב התגשמות המאוויים, שהכו שורשים עמוקים בנפשו. חבלי הקליטה בארץ היו קשים ומרים. האם, בעלת הדיפלומה של רופאת שיניים, גאלצה לעבוד במשק בית בתל־אביב ולקבל גם לבנים לכביסה. הוא

אספרים על הררי דב ז"ל

עצמו הלך לעבוד במוסך. למעלה מעשר שעות ביום הועסק במוסך, ולאחר שלושה חדשים ללא תשלום זכה לשכר של 20 גרוש לשבוע. לאחר חדשיים נוספים קיבל תוספת — עוד 10 גרוש לשבוע. הנער נפגע מאוד מן הניצול המחפיר והחל לעשות חשבונם של כל הנערים העובדים והמנוצלים. הוא נכנס ל„נוער העובד“ וראה בכך נחמה במצבו המדוכך. כעבור זמן קצר נבחר לוועד הסניף ומיד לאחר זאת למזכירות. בהגיעו לשנתו הי"ח הצטרף להסתדרות.

באותו זמן עבד במוסך של „אגד“ ברמת-גן, בו קיבל 15 גרוש ליום. הוא הצטיין מאד בעבודתו, אך פעילותו המתמידה בקרב הנערים והצעירים המתלמדים היתה למורת רוחם של בעלי המוסך, שהעבירוהו למוסך-משנה בפתח-תקוה.

בשנת 1933 נכנס ל„בחרות הסוציאליסטית“ — לסניף תל-אביב. באותו זמן הצטרף גם לשורות ה„הגנה“.

בשתי מסגרות אלו החלה עליתו הרצופה והבלתי פוסקת של דוב מ„חייל פשוט“ עד לתפקידים אחראיים ביותר.

אספרים על הררי דב ג"א

בשנות פעילותו ב"בחרות", ששפעה מסירות ונאמנות ללא גבול, גדלה והתפתחה אישיותו על התכונות המיוחדות והמייחדות שהכרנו בו. מ"הבחרות" יצא למרחבי פעילות בשטחים רבים ושונים בארץ ובחו"ל, בימי מלחמה ובימי שלום. ובכל אשר היה, קרן והקרין מאורו לקרובים ולרחוקים. וכזה נזכרהו כל עוד יוכל אורו להיות גנוז בנפשנו.

ירח

החבר והמגשים

נפגשתי עם דוב בכמה פרקי־חיים: בפעולה תנועתית (ב"בחרות הסוציאליסטית"), בקיבוץ בית־אורן ובפגישות רעים לעתים מזומנות. סגולתו העיקרית היתה החברות — עמוקה, כנה, כובשת, מצמידה ומתמידה. כזאת שסערת ימים אינה עוקרת אותה, וחילוקי־דעות אינם מכהים את עוז צבעיה; חברות משמחת ומדובבת, העושה כל ענין להדדי ואזנו של האחד כרויה וקשבת לשיח רעהו. דוב היה חבר.

ראשית פגישתנו — ב"בחרות הסוציאליסטית" בשנים 1939—1940. התנועה — רבו לבטיה ויומרותיה עצמו מיכולתה, מעשיה טובים היו אך היקפה מצומצם. אך נכנס דוב לפעולה כמזכיר התנועה — באו המעשים. לא חדלו הלבטים, אך אצלו שימשו מנוף ולא בלם. מחנה עבודה (בהדר), הקמת גרעין להתישבות (בבית אורן) אירגון סניפים, הוצאות ספרותיות — בלי מנגנון ובלי תקציב

אספרים על הררי דב ז"ל

כמעט. מעינות המרץ שלו כמעט לא ידעו מחסום. זכורני: שבת. דוב התישב על האופנוע בבוקר ויצא למסע ביקורים בסניפים. בוקר — נהלל, צהרים — כפר יחזקאל, ערב — טבריה, ולמחרת בבוקר השכם שוב במזכירות המרכז, וחוזר חלילה. לא ידע לאות מהי. איש הביטוי בעל פה ובכתב — דיבר והלהיב, כאב ושיכנע. היה בו קסם אישי רב וברוחו ריכוז סביבו רבים. אישיותו הקרינה חיבה וחברות וריתקה אליה עשרות ומאות.

בפעולה לא סבל הזנחה ורשלנות. כאן לא היה סלחן וותרן ולא נשא פנים לחברים הטובים ביותר. אך התביעות החזקות ביותר היו תמיד כלפי עצמו. לא גרס את המושג „בלתי אפשרי“. ה„בלתי אפשרי“ הוא דבר שאיננו ניתן במאמץ רגיל ובדרכים מקובלות. ניסו ולא הצליחו? צריך איפוא להעז ולהתעקש, להתמיד ולהכפיל מאמץ — ומה שנראה למישהו בלתי אפשרי יהפוך לאפשרי.

אספרים על הררי דב ז"ל

נשא נפשו למעשים גדולים, אך העריך ועסק בכל דבר קטן, כי בלעדיו אין גדולות. פעלתני ללא ליאות ידע לשתף פעולה ולהיעזר בקרובים ורחוקים כדי להגיע למטרה המיוחלת.

נחשון מגשים: ראשיתו בעל מקצוע מעולה, הוא עוזב את מקום העבודה בעל הסיכויים, ניתק מאמו האהובה והולך לקיבוץ. כעבור זמן קצר נקרא למרכז „הבחרות” ומתייצב לפעולה. החלה ההתנדבות לצבא הבריטי והוא כמובן בין המתנדבים, ומשם — לצנחנים.
„אם יש חובות — הרי זכותי היא למלא אותן”.

תאב דעת: למד ללא הרף. תוך כדי עבודה ופעולה ושרות צבאי הרחיב את השכלתו ורכש ידיעת האנגלית. לא הסתפק ביש וחתר לעליה בביטויו בכתב.

ריע לפול: בפשטות ולבביות מצא מסילות ללב נער ונערה עובדת. חיבב אותם והעריך אותם כמות שהם. הוא שפע והקרין סביבו חמימות, ונעתרו לו רבים ושונים.

אספרים על הררי דב ז"ל

לא ידע שביעות רצון — לא מעצמו ולא מפעולתו. איך אפשר להסתפק ביש, במצוי, כאשר כה רב הרצוי הנכסף? תמיד חתר לשלימות! כל שעשה הצליח בידו, אך למה נשא את נפשו? דומני, שמקומו הטבעי היה בקיבוץ ופעילות בו. צירוף התכונות של מסירות, פשטות, אהבת הבריות, כושר הסתגלות לכל תנאי חיים, להט חלוצי מתמיד, אי הקפדה על נוחיות אישית, פעיל ומפעיל — הרי זו אבן משתית לקיבוץ. לשכמותו הקיבוץ הוא כר נרחב לשקע בו את מרצם הלוהט ואת הריעות השוקקת. הן הוא לא נרתע מלהתמודד, וכאן התמודדות עם שורשי הבעיות של הווית אדם.

לא הסתייע הדבר והכורת עלה עליו בטרם מיצתה את עצמה יכולת שופעת ועולה זו בייעודה הטבעי.

ישראל ברוזנשפיגל

כתבה על האסון בו נהרגה הדדי דב ז"ל

שלושים לאסון מעגן

על הנאמנים והאמיצים,

אנשי העבודה,

חולמים ולוחמים

שניספו באסון הכבד

י אבל ישראל

ויזכור את נשמות

כתבה על האסון בו נהרג הד"ר דב ג"ל

צפורה כסה
שמחה לוי סג
דניאל סירני
עפרה סירני
אריה פיכמן
שלום פינצי
מרדכי קורלנדר
אליק שומרון
רומה שמאי

אליהו אוסטר"כר
מרים אוסטר"כר
גיורג אראטו
ליובה גוקובסקי
דוב הד"ר סגן אלוד
שמואל זהרהרי
רחל זהרהרי
בן-ציון ישראל

כתבה על האסון בו נהרג הרד"ב ז"ל

יום חמישי, 29 ביולי 1954, מכל קצווי הארץ נוהרים אלפים אל קיבוץ מעגן, שעל שפת הכנרת, לעצרת הזכרון לחבר הקיבוץ, הצנחן פרץ גולדשטיין. בין הנאים: ראש הממשלה, חברי כנסת, הצנחנים, חבריו של פרץ, מסקדי צה"ל, משלחות מכל הארץ, אנשי קיבוצים, אנשי עיר וכפר, וגבורי ישראל, נושאי אות הגבורה. כולם באו להתיחד ביום זה עם זכרו של פרץ, עם זכר חבריו לצניחה, שלא שבו, ועם זכר ימי שואה וגבורה, ימי אימים וחרדה, תקווה ומתיחות נפש.

עמק הירדן נח שוקט למרגלות הכנרת, טובל בירק ומוקף הרים. עיני האלפים גמעו יפי הנוף ומראה מקום העצרת, ב־6.30 לפנות ערב החל טקס האזכרה, תומורת צה"ל ניגנה. חיילת קראה "זכור" בקול חודר לבב. מחלקת צנחנים דיגלה נשקה, הדגל הלאומי הורד לחצי התורן. התייחדות אכל בוגה וגאח. חבר משק מעגן נושא דברו. עזות וצלולות הולמות המלים על לוח זכרונות העבר. הן מעלות הדים עמוקים בלבבות. אביו של פרץ, אבל על בנו שלא שב, גאח על שליחותו הלאומית, ניגש אל אנדרטת האבן הרמה. הוא מסיר את הלוח. אחריו ניגשים אמו ואהיו של פרץ ומניחים זרי סרהים. קצין צה"ל קורא אגרת נשיא המדינה. מכיוון הכנרת מגיחים שני מטוסי "פיפאר" אורחיים שחגו באיזור מראשית העצרת. עיני הנאספים נצמדות אליהם לרגע. מטוס אחד מתקרב ומנמיך. הטייס מטיל מתוכו דבר־מה, שנאחו באחד הגלגלים. הטייס מתרומם ממושבו, מתכופף הווצה, במאמץ לשחרר את השקית עם האגרת. הוא אינו מצליח, עובר על פני הקהל, עושה סיבוב וחוזר ובא. כשמחצית גופו של הטייס בתוך מצליח הוא לשחרר את השקית. המטוס חג נמוך נמוך, מצניח את האגרת. וממשיך לרדת לכיוון קהל הנאספים. השעה שבע ועשר דקות בערב. ואז — נפגע הסגן שמחה לוי, מפקד יחידת הצנחנים. מיד צנח המטוס ונסל לתוך השורות הצפופות של היושבים — — תדהמת מוחת וזעקת שבר — —
לאחר התדהמה החלה פעולה מהירה של עזרת ראשונה והעברת הפצועים אל בית החולים. ואז נתברר גודל האסון: 17 נפשות יקרות נכרתו מארץ החיים — —